

## 2.

Hana stála v předsíni před otevřenou skříní. Bez rozmyslu vytahovala jednu kabelku za druhou ve snaze objevit nějakou vhodnou, zatímco její myšlenky utíkaly k cestovní horečce rodičů, která se rychle stupňovala. Ačkoli cestovali jen dva, působili dojmem, že je doma nejméně deset lidí. Zbrkle pobíhali kolem dokola, vydávali rychlé pokyny a strohé otázky. Udělala velmi dobře, že se účasti na tomto vzdala.

„Jsi tak krásná, miláčku!“ vykřikla máma a rychle přešla přes chodbu do kuchyně. „Díky, mamí, ale pokud jde o mě, ty jsi ta nejzaujatější osoba na světě,“ smála se Hana shovívavě, když konečně objevila psaníčko, které se hodilo k jejímu letnímu skořicovému topu a tmavě modrým džínům. Nacpala do kabelky všechny nezbytnosti a obula si páskové boty na vysokém podpatku. Smutně sklopila oči k balerínám. Pohodlí dnes bude muset ustoupit dlouhým nohám. Přepadl ji mírný pocit závidění k vysokým dívkám, které se nemusely trápit na vysokých podpatcích, a zlehka si povzdechla.

Hana byla štíhlá, nepříliš vysoká, a nestávalo se často, že by ji bez bot na podpatku ostatní vůbec brali vážně, vypadala totiž jak děčko. Totéž platilo o jejím obličejí, kterému dominovaly velké zelené oči s hustými dlouhými řasami, ale pokud se nechtěla všude prokazovat občankou, musela své jemné rysy zvýraznit make-upem. Její ženské křivky byly sice viditelné, ale jak říkala, v malém vydání. Podívala se do velkého zrcadla a kriticky se přeměřila pohledem. Dlouhé objemné kadeře barvy lesního medu si stáhla do

volného uzlu. Usmála se při vzpomínce na Dariina slova. Jde se... „Děti“ v Dropsu, třeště se!

Drops byl jedním z těch nenápadným nočních podniků, o kterých se všichni povětšinou vyjadřovali jen velmi vlažně, přesto tu bylo v určitých dnech týdnu narváno k prasknutí. Jeho výhodná poloha jen pár metrů od vysokoškolských kolejí ho předurčovala k tomu, aby jeho hosty ve všední dny byli téměř výhradně studenti práv a medicíny.

Na poslední společné setkání spolužáků z ročníku přišli skoro všichni. Pokud Hana očekávala nostalgické posezení u piva, nemohla se mýlit víc. Celých pět let jejího studia se všichni opovržlivě pozastavovali nad seznamem písniček, které tam otrocky pouštěli večer co večer, ale dnes, na poslední společné akci, na ně celý ročník tančil se stejným nadšením, jako kdyby je ten den slyšeli poprvé. Nebo spíš naposledy. Hity zpívali, že až skoro přicházeli o hlas, rozhádání se usmířili, samolibí se zdáli být jaksi lidštější a přátelé společně plakali nad vzpomínkami a nejistou budoucností. Všichni byli stejně opilí štěstím, laciným alkoholem a plní očekávání, co jim život přinese.

Po dvou hodinách bylo dost rozumné neutralizovat alkohol nealkem. Hana vstala a opatrným krokem se vydala k baru. Ten jí doslova zmizel z dohledu, protože byl zcela obsypaný postávajícími zákazníky. Trvalo dost dlouho, než si jí vyhublý a ztrhaný barman konečně všiml.

„Co to bude?“ zeptal se bez zbytečných zdvořilostí.

„Poprosila bych jednu neperlivou vodu,“ odpověděla rychle, aby s ní neztratil oční kontakt.

Tvář se mu zkrivila do podrážděné grimasy. „Nemáme. Došla.“

„Z kohoutku vám snad voda teče, ne?“

„Tohle je bar, slečno. Jestli chcete vodu z kohoutku, zajděte si na toalety,“ vyšťekl a otočil se na zákazníka, který si před chvilkou stoupl vedle ní. „Co si dáte, prosím?“ zeptal se ho úplně jiným